

ZÁŠKOLÁČEK

Č. 11

Příspěvek k historii

Náš kousek Země

Pozvánka do Beskyd

11.6.2018 8:15

Kupte si kytičku

Dávná historie Země

Obsah

Téma: Země a my

Historie Země ... ještě bez nás s. 2-3

I planeta Země má svou historii. Co o ní můžeme říct? Je to thriller.

Příspěvek k historii s. 4

Lípy republiky

Náš kousek Země s. 5-7

Eliška Farníková – Příběh stromů

Natálie Literáková – Šťastný návrat

Marie Zapletalová – Dobrý den, paní Lípo

Ekotým a redakce spolu s. 8

Společná exkurze na Švarnou Hanku do oblasti světelné tmy a ekologického hospodaření

Pozvánka do Beskyd s. 9

Obrazem i slovem zve Marek Witas

Biodiverzita s. 10

Ekotým informuje o tom, jak na tom jsme s rozmanitostí druhů živých organismů

Ze Silviina fotoherbáře s. 11

Jaké rostliny najdete na konci jara v Beskydech?

Kupte si kytičku ... s. 12-13

... no nekupte to

O pěstování rostlin a obchodování s nimi

Kam s tím s. 17

Co jsme my lidé schopni napáchat v lese – pohled čtvrtáka

Zajímavosti z přírody

Řekni to květinou s. 14

O květomluvě, ale i o našem vztahu ke květinám

Bylinková abeceda – M s. 15

Měsíček lékařský

Zpráva z přírodovědného kroužku s. 16

Vážka – šídlo modré

Hobby

Kocour není pes ... s. 18

a kočka není kocour

Je možné naučit kočku totéž co psa?

Recenze

Budoucnost v elektromobilu s. 19

Malý, ale šikovný volkswagen E-up

Mobilní hry s. 20

Nová mobilní hra Tetrún

PixelStarship-preview

Čtení a čtenářství

Čtenářský koutek Marka Witase s. 21

Kniha Andy Mulligana Odpad - o klucích ze skládky

Záložka Silvie Konečné s. 22

Romeo, Julie a tma – láska v době heydrichiády

Zamyšlení s. 23

nad knihou Krystal Sutherlandové Láska v prachu hvězd

Vlastní tvorba

Povídka na pokračování s. 24

Les - dokončení

Aktuality

Zpravodaj s. 1

A něco navíc

Vtipy na prázdniny

Zasmějte se se Silvou

Co se stalo v květnu a červnu

Soutěž o nejhezčí třídu

V tomto školním roce zase probíhala soutěž o nejhezčí třídu. Od října

členové školního parlamentu kontrolovali úklid a výzdobu ve třídách. Dopadlo to tach trochu podle očekávání. Na 1. stupni měla nejpěknější výzdobu 1. třída. Druhý stupeň byl jako vždy trochu oříšek, ale favorit, třída 8. A, své prvenství obhájil. Na paty mu šlapala 8. B (kdo by to do nich řekl). I jinde to celkem ušlo, až na 7. B (snad příště).

Adoptovali jsme lva indického

Žáci hlasovali o tom, které zvíře ze ZOO Ostrava by si přáli adoptovat. Sčítání hlasů bylo velmi napínavé, protože počty hlasů na prvních čtyřech místech byly velmi těsné. Tygr ussurijský, jezek bělobřichý a lama alpaka získali po 27 bodech. Ale nakonec zvítězil s převahou 3 hlasů tagr indický.

Loučení

Každý školní rok v červnu se loučíme se žáky, kteří už se po prázdninách už na naši školu nevrátí, s našimi deváťáky. Takové loučení je pro ně samozřejmě veselé, vždyť už mají konečně tu prokletou základku za sebou. Věřte, nebo nevěřte,

těm, kteří tady zůstávají, se bude po nich stýskat. Tento ročník deváťáků totiž byl mimořádně vydařený. Byli to badatelé, úspěšná řešitelé olympiád, vítězové soutěží výtvarných, přírodovědných, matematických atd. atd. Ať se jim dál daří.

Děti ze školní družiny Šikulové se celý školní rok připravovaly na velkou dopravní soutěž, na které si ověřily, jestli mohou být platnými účastníky silničního provozu. Úkoly, které plnily, nebyly vůbec snadné. Vědět vždy, kde je levá a kde pravá strana, je někdy problém, hlavně když řešíte situaci na složité křižovatce.

Ale paní Alena Šelongová, učitelka autoškoly, byla nakonec velmi spokojená. Dětem se dařilo vypořádat se se všemi nástrahami, které na ně čekaly při soutěživé hře, ale se kterými se mohou setkat i v běžném životě. Sotva soutěž skončila, už se děti začaly těšit na její opakování v příštím roce.

Naše škola a úspěchy v soutěžích KEV jsou

Mít své reprezentanty na vyhlášení výsledků soutěže pořádané Klubem ekologické výchovy je pro nás už

samozřejmé. Že však letos pojedou na MŠMT převzít nejvyšší ocenění ve všech kategoriích, kterých se zúčastnili, to se našim žákům ještě nepovedlo. Letos tedy poprvé sklízeli sladké ovoce ze stromu vítězství. Gratulujeme Denise Vrublové z 9. A, vítězce výtvarné části soutěže, začínajícímu básníku Tomáši Novotnému z 7. B a skvělé fotografce Ethel Bialoňové z 6. C.

Jsme zvědaví, co bude příští rok. To by naši žáci třeba mohli obsadit všechna hodnocená místa, co?

Historie Země

Co můžeme o historii Země říct?

Je to thriller.

4,6 miliardy do vzniku lidí

Všechno to začalo před 4,6 miliardami let. Země je jen rozžhavená koule. Ano, to je Země. Možná si říkáte, že to je víc Peklo než Země.

Naši planetu bombardují asteroidy. Je tu 1200°C. Atmosféra je nedýchatelná, je v ní jen dusík, oxid uhličitý a vodní páry. Den trvá jen 6 hodin, 3 hodiny je den a 3 hodiny noc. Navíc se k Zemi blíží něco velkého. Je to planetoid Theia. Je velký asi jako Mars. Letí rychlostí 55 kilometrů za sekundu. Dojde ke střetu se Zemí, říká se mu velký impakt. Část pláště obou planet „vystřelí“ do vesmíru a kolem Země se vytvoří prstenec, ze kterého nakonec vznikne Měsíc.

Srážka Země s protoplanetou Theia

Země byla pěkně nebezpečné místo

Velké bombardování

Pak se toho dlouho moc neděje, ... až přijde velké bombardování. Stane se proto, že vnější planety sluneční soustavy Jupiter, Saturn, Uran a Neptun nejsou na svojí stabilní oběžné dráze, ale přibližují se a zase vzdalují od Slunce, a tak se **mnoho asteroidů a komet** může řídit do vnitřní sluneční soustavy a hodně jich **dopadne na Zemi**.

V těch tělesech byla i voda.

A konečně se ochladilo. Země však je stále nebezpečným místem. Teplota na povrchu planety dosahuje nějakých 70 – 80°C. **Cyklóny**, které mají rychlost asi 350 kilometrů za hodinu, **jsou po celé planetě**. Ustanou, až když se Měsíc od Země dostatečně vzdálí.

Vytvářejí se zárodky budoucích kontinentů.

Ve vodách světového oceánu **vzniká první život**.

← Cyklón

Jezero Thetis, západní Austrálie - stromatolity

Fosilní = zkamenělý stromatolit

Sněhová koule

Ochladí se, teplota je hluboko pod bodem mrazu. Od pólů se valí „vlny“ ledu, které se dostanou až k rovníku, kde se spojí. Ze Země se stane sněhová koule. Ta trvá miliony let.

Led způsobuje, že se sluneční teplo odráží zpět do vesmíru. Naštěstí jsou tady sopky, které „žijí“. Vypouštějí do atmosféry tuny oxidu uhličitého. Dojde ke skleníkovému efektu, a tak se zase pomalu otepluje.

Časem se všechno vrací do normálu. Až na jednu věc, na život ...

Země dýchá

V mělké vodě moří vzniká něco, co vypadá jako nějaké koblihy nebo keře, jsou to **stromatolity**. V tom žijí **první organismy, které dělají fotosyntézu**. Co to znamená? Dýchají oxid uhličitý, toho je tady dost, a vydechují kyslík. Co tím způsobily? Okysličovaly atmosféru.

Takže dnes za každé naše nadech-

nutí můžeme vděčit i těmto tvorům.

Velká vymírání

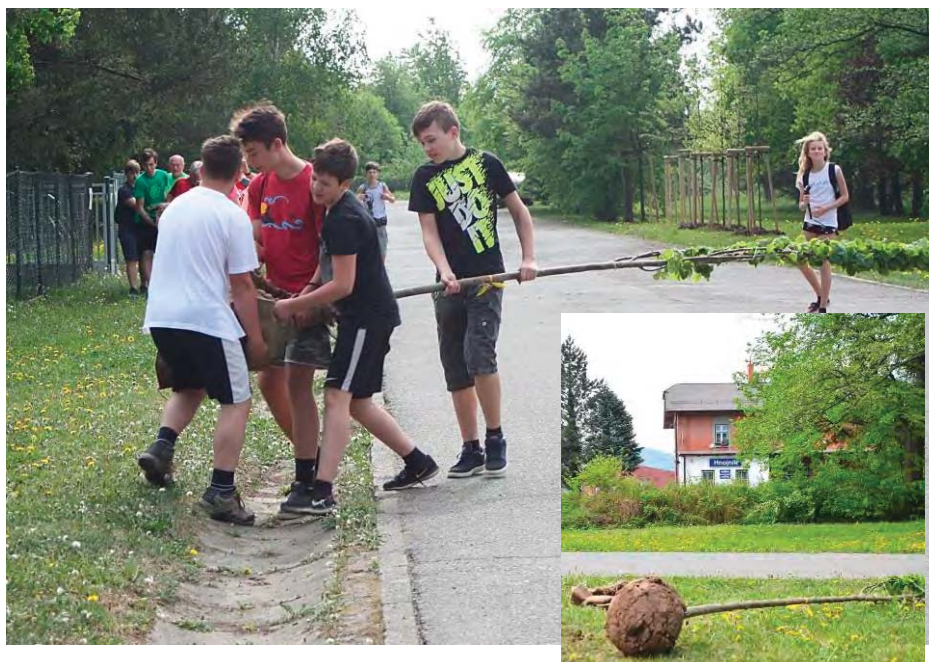
A Země se dál vyvíjí a život na ní se také vyvíjí. Ale stane se něco nečekaného, dokonce několikrát. Jedná se o několik velkých vymírání. Nejhorší bylo před 251 miliony let. Proč k tomu došlo? Možná proto, že na území dnešní Sibíře se „otevřela země“, ze sopek vytékala láva a sopečný popel zastínil Slunce. A co bylo horší, začaly padat kyselé deště a nastal skleníkový efekt.

Takto mohl planetoid Chicxulub narazit na Zemi a dopadnout na Yucatán. Kruh na mapce vyznačuje, kde se nachází kráter.

Vymřelo 98% živých organismů, přežily jich jenom 2%.

Přežijí 2 procenta? Ale to stačí, aby se život vyvíjel dál. Vytvoří se dinosauři, kteří vládou 150 milionů let. Nic na Zemi je nemůže vyhubit. Nic na Zemi ... až z vesmíru přiletí desetikilometrový asteroid a dopadne na poloostrov Yucatán v dnešním Mexiku. Kráter, který tam vznikne, má průměr 175 kilometrů. To se stalo před 65 miliony let. Vymřelo 85% druhů. Zahubilo to dinosaury. To bylo zatím poslední velké vymírání. Ale malí savci, kteří tu tehdy už byli, přežili. Proto tady jsme dnes i my.

Lípy republiky

U zrodu historie

Lípy republiky jsou od letošního 30. dubna i v Hnojníku. Jejich výsadbu dokumentují naše fotografie.

Říkali nám, ať si tento okamžik zapamatujeme. Nám se povedlo víc než to – pořídili jsme řadu fotografií. Prý o tom jednou budeme vyprávět svým vnoučatům.

Vysadili jsme lípy hned dvě. Nevěřili byste, jak je postup náročný. Nestačí díra v zemi a semenáček stromu. Musíte mít ještě vhodný substrát, speciální tablety do půdy (asi něco jako kojenecká výživa), hodně vody, dřevěné kůly, čas a sílu.

Naše lípy republiky stojí pyšně hned u vlakového nádraží. Až budete Hnojníkem projíždět, můžete jim zamávat.

Kořeny

Až za sto let pojedete vlakem přes Hnojník, podívejte se z okýnka vlaku. Uvidíte tam dvě krásné lípy, které zasadili žáci tamní školy u příležitosti stoletého výročí Československa. Možná že stromy za těch sto let zažijí období sucha, smlsne si na nich nějaký škůdce, nebo uhodí blesk či vichřice ulomí pár větví. Přejme jim ale, ať v jejich korunách najdou útočiště ptáci a nikoli jmelí, ať jejich kořeny mají stále co pít a jejich průduchy nasávají čistější vzduch.

Náš kousek Země

Příběh stromů

Eliška Farníková

Jak dlouho už tady asi stojí? Lípa je krásný a majestátný strom. Má širokou korunu prorostlou vzpomínkami a její kůra je drsná, jako by se do ní vryly veškeré zkušenosti s lidmi, kteří touto alejí kdy projeli. Listy lip připomínají srdce, možná právě ta srdce lidí, již se svými činy zapsali do paměti těchto stromů.

Lípy v aleji jsou také jako deníky, do kterých se zapisují osudy lidí. A když zafouká třeba jen lehounký vánek, vypravují šuměním svých listů příběhy těch, kteří tudy prošli nebo projeli před desítkami let. Kolik generací lípy spojují? Zdá se, že jejich koruny připomínají rodokmeny rodin, všech rodin, které se něčím do paměti těchto stromů zapsaly. Spousta lidí tudy projelo, ale třeba si ani nevšimli, že tady ty stromy stojí. Každá naše cesta alejí nás s nimi spojuje víc a více, třebaže to ani nevnímáme. Jsou to němí svědkové všeho, co prochází kolem nich.

Kdo takové silné a mohutné stromy zasadil? Lidé, kteří je zasadili, možná ani nevěděli, jak dlouho tady budou s námi stárnout. Je až neuvěřitelné, že tato alej vznikla z několika semínek před více jak sto lety. Určitě by bylo zajímavé sledovat, jak jejich kmeny pomalu sílí a jak se z tenkých a křehkých kmínků stávají silné a pevné kmeny, které jsou prověřeny větrem a bouřemi, jež za těch sto let zažily. Ale na to je náš život příliš krátký. A i když je někdo možná v budoucnu pokácí, tak jejich dřevo nám bude ještě dlouho sloužit.

Náš kousek Země

Šťastný návrat

Natálie Literáková

Dovolte, abych se představil. Jsem nejstarší strom v lipové aleji a letos jsem oslavil 101 let. Byl jsem vysazen jako první ze 133 stromů, a společně z většinou z nich dodnes vytvářím vždy od jara do podzimu stín nad cestou mezi Komorní Lhotkou a Hnojníkem. Mé jméno je Rudolf po dědečkovi. Mám bratra Bonifáce. Byl vysazen zhruba o půl kilometru ode mě. Dva roky jsem ho neviděl. Stalo se to potom, co mi silničáři provedli „nutné úpravy“. Teď, když jsem vytáhl do výšky, zjišťuji, že bratr zmizel. Ptal jsem se sousedů, zda o něm něco neví. Bohužel nikdo mi nechtěl nic říct. Všichni se tvářili tajuplně. Ani náš podzemní internet v podobě kořenových optických vláken mi nepomohl.

O dva dny později se na jedné z mých větví usadila poštolka. Znal jsem ji dobře. Hnízdila na místní škole a lovit na pole k aleji létala každý den. Od ní jsem se dozvěděl, že ví o mém bratrovi a pokud budu chtít, dovede mě k němu. Neváhal jsem ani minutu. Vzal jsem kořeny na ramena a vydal se za ní. Sice tempem stoletého stromu, ale touha znovu spatřit bratra mi dodávala sílu. Konečně jsme dorazili na místo. Před námi se tyčila obrovská budova. Kolem ní stálo mnoho aut, které jsem už mnohokrát viděl projíždět naší aleji. Vždy odvážely mé padlé kamarády. Z pohledu na ně mi tuhla míza v žilách. Vykřikl jsem Bonifácovo jméno. V tu chvíli ztuhla i má kamarádka poštolka. Bylo nám oběma jasné, že jsme přišli příliš pozdě. Stáli jsme tam asi dlouho, stroje utichly, začalo se stmívat. Najednou se mi zdálo, že slyším své jméno. Stáhnul jsem větev a zaposlouchal se. Pak jsem to uslyšel znovu. Byl to on, můj Bonifác. Hlas vycházel z bedny, která byla připravena k odvozu na autě kousek ode mě. Svou nejmohutnější větví jsem rozbil víko. V bedně ležely naskládané ptačí budky. Jedna z nich mě oslovila. Neváhal jsem ani minutu, popadl jsem ji a vyrazil s ní domů, do aleje. Nesu si svého Bonifáce!

V aleji jsem ho postavil k sobě. Kolemjdoucí si hned všimli krásné budky z lípového dřeva. Za pár dní přinesli několik hřebíků a přibíli budku na můj mohutný kmen. Zašeptal jsem: „Bráško, už jsme zase spolu!“

Lípa – národní strom
Lípová 72
Komorní Lhotka 73953

Dobrý den, paní Lípo,

je mi potěšením napsat a poslat tento dopis právě Vám. Velmi Vás obdivuji za to, co jste už zvládla, překonala a jak krásně a zachovale pořád vypadáte. Zasadily Vás a Vaše kamarádky lípy již před 101 lety v roce 1917. Za tu dobu se toho odehrálo opravdu hodně. Však Vy víte sama. Kolik prezidentů jak Československa, tak České republiky se už vystřídalo, kolik svateb už projelo Vaší alejí. Je toho nespočet. Kdybych měla vyprávět celý Váš příběh, má kůže by byla vrásčitá, jako je Váš kmen. Zažila jste i velká sucha, která se stále vracejí. Ale nejen sucha, ale i povodně a hustý déšť, který s sebou přináší velké vichry, bouřky a třeba i kroupy. Občas do Vás už nějaký ten blesk uhodil i narazilo auto a Vy vypadáte pořád zdravě a šťastně. Z vlastní zkušenosti vím, že ztráta někoho blízkého není jednoduchá. Proto myslím, že i Vám nebylo příjemné, když jste ztratila svou sestru, která už byla z těch velkých veder opravdu slabá a vyschlá a kvůli velkému větru se chudák celá skácela na cestu. Jsou to sice už dva roky, ale rána na srdci ze ztráty někoho blízkého se za tak krátkou dobu opravdu nezahojí. Byla to náhoda, že zrovna 7. února 2016, v den, kdy jsem slavila své 12. narozeniny, se stala tato strašná událost? Pro mě to byl skvělý den, dostala jsem plno dárečků, trávil čas s rodinou a hlavně mi už bylo o rok více a nebyla jsem žádné malé dítě, ale přeci už velká holka! Je mi z toho, že jste musela vidět, jak Vaši malou milou sestru museli rozřezat na kousky, aby ji mohli odklidit a tím uvolnit cestu, vážně smutno. Ten den Vám přinesl mnoho dalších nepříjemností. Jako třeba to, že kamarádce stojící vedle Vás se ulomila větev a ta spadla na elektrické dráty. Taky Vám moc nepřálo počasí a jsem ráda, že kromě škrábanců na Vaší kůře se vám nestalo nic jiného. Naposledy k tak velkým ztrátám sousedních zelených kamarádek došlo při orkánech Kirill, Emma, a Joachim.

Myslím, že jste byla zasazena v pravý čas, abych měla tu čest napsat a poslat tento dopis, protože léta stromů se stále zkracují, viníky jsou hlavně lidé. Stále znečišťujeme ovzduší, vyhazujeme odpadky, kde nemáme, a proto mě potěšil nápad, s kterým přišla naše škola. Uklidit aspoň malinkou část země, kde žijeme a kde budou žít, jak Vaši tak i mí potomci. Moc proto prosím, abyste tady s námi ještě nějaká ta léta zůstala a nezlobila se, když do Vás občas někdo nabourá, ťukne nebo trochu škrábne. Mějte se moc hezky a ať to místo, které jsme se snažili uklidit, zůstane kvůli Vám chráněné a s Vámi krásné.

Marie Zapletalová

Ekotým a redakce spolu

Společná exkurze na Švarnou Hanku v Beskydech

Proč exkurze? – Jeli jsme za poznáním, ne na výlet.

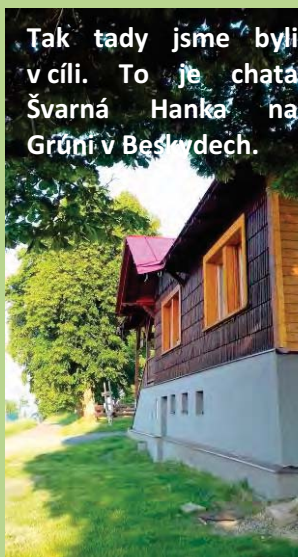
Proč do Beskyd? – Chtěli jsme se zaměřit na horskou přírodu, co tady roste, co zrovna kvete, co se tady kromě turistiky dá dělat.

Proč na Švarnou Hanku? – Tady je centrum oblasti světelné tmy v Beskydech.

Proč do oblasti světelné tmy? – Chtěli jsme si prožít tmu a pozorovat noční oblohu.

Proč spolu? – Spojuje nás společný zájem o přírodu, o životní prostředí a jeho ochranu.

Tak tady jsme byli v cíli. To je chatka Švarná Hanka na Grúni v Beskydech.

A tohle jsme viděli z okna pokoje a z terasy. Paráda, co!?

Odtud jsme večer pozorovali Měsíc. Byl krásně oranžový.

Než jsme ale na Švarnou Hanku došli, mysleli jsme si chvíli mysleli, že budeme uklízet les. Ale někdo nás už předběhl, les byl skoro čistý.

Dál jsme se radši věnovali focení a poznávání rostlin. Martin s Nelou jich viděli a poznali 36, my ostatní jsme splnili limit 10.

Večer nám toho pan Kondziolka na obloze moc ukázat nemohl, chvílemi byla obloha příliš zatažená.

Nakonec se něco povedlo. Ráno, v vedru, nám pan Šimeček z místního eko-JZD vysvětlil, proč už se tady nechovají ovce. Cestou na autobus jsme zato zmokli.

Moc odpadků na nás nezbylo. Redakce se snažila, ale v lese bylo víceméně čisto.

Ekotým byl sice v početní přesile, ale více než redakce toho nenašel.

Viki si chystala svůj dalekohled.

Tohle je model meteoritu, který před časem spadl do oblasti Morávka.

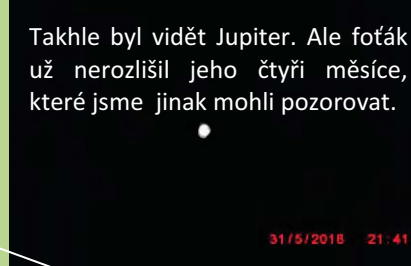

Jak se mraky nad námi stahovaly, působilo to hroživě.

A tohle je jeden z úlomků toho meteoritu. Takový malý, ale pořádně těžký kamínek.

Takhle byl vidět Jupiter. Ale foťák už nerozlišil jeho čtyři měsíce, které jsme jinak mohli pozorovat.

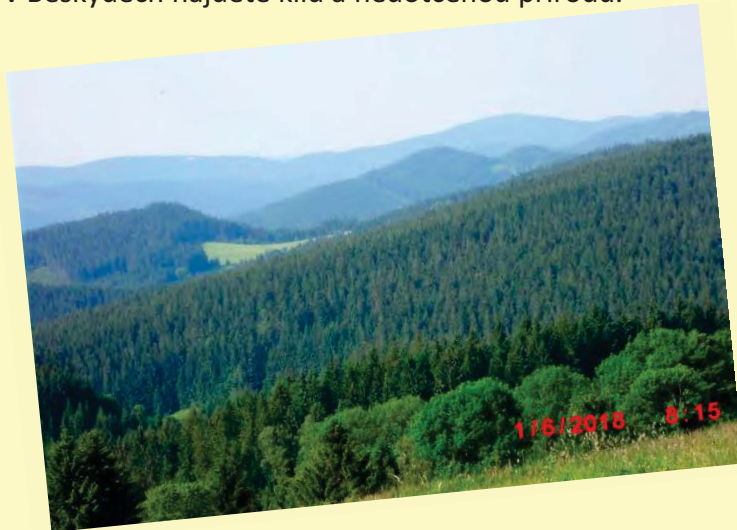

Druhý den před odchodem na autobus jsme ještě sbírali informace k hodnocení biodiverzity.

Pozvánka do Beskyd

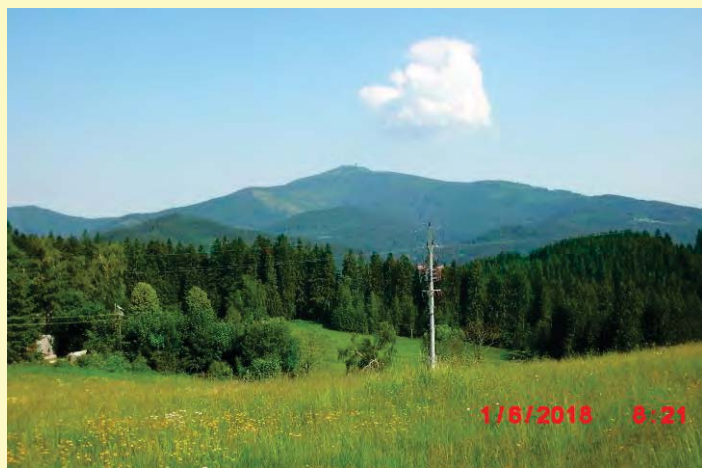
Beskydy nejsou vysoké hory, možná proto do nich nejedí mnoho turistů. Máme u nás přece hory vyšší nebo mezi turisty vyhlášenější, třeba Krkonoše nebo Jeseníky. Tam ale potkáváte lidi na každém kroku. Zato v Beskydech najdete klid a nedotčenou přírodu.

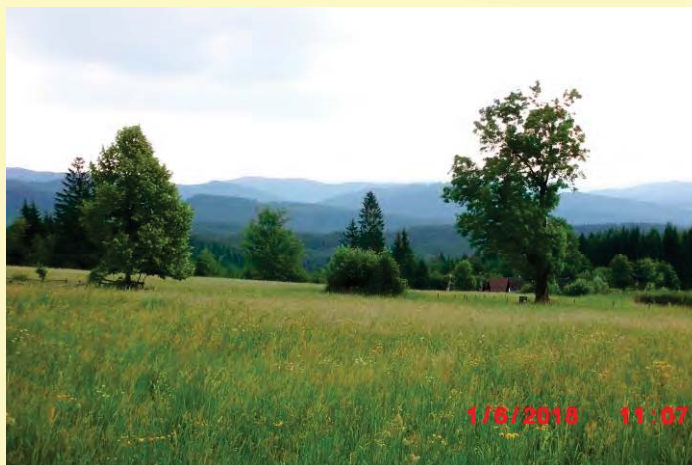
Když se v Beskydech chcete dostat na vrchol nějaké hory, musíte ji vyšlapat od úpatí až po vrchol. Je tady málo tras s nízkým převýšením. Ale ty, co tady jsou, stojí za to. Z jedné z nich jsem dělal snímky, kterými chci do Beskyd pozvat všechny milovníky hor. Je totiž odtud nádherný rozhled. Na jedné straně vás bude provázet pohled na Lysou horu a na druhé budete mít výhled až na Slovensko.

A jak se na tuto hřebenovku dostanete? Máte několik možností. Vyjedete autem na Grůň a vydáte se podle rozcestníku směrem na Bílý kříž. Nebo můžete jít pěšky z Visalají, jako jsme šli my, když jsme byli s ekotýmem na exkurzi v oblasti světelné tmy (světelná tma je vlastně tady všude). To se nejdříve vydáte na Bílý kříž a těsně před ním se dáte doprava a půjdete až na Grůň.

Ať půjdete z jedné nebo z druhé strany, vždycky vás překvapí výhled na ty „kopečky“. Když se zastavíte a chvíli se na ně budete dívat, možná budete mít stejný pocit jako já, že se nad těmi kopci vznášíte.

Biodiverzita je rozmanitost všech živých organismů, tedy života.

Ekotým zkoumal druhovou rozmanitost rostlin a živočichů ve 4 oblastech, na podhorské louce v Hnojníku, horské louce na Švarné Hance v Beskydech, na travnaté části školní zahrady a na dlážděné ploše v areálu školy. Rozloha zkoumané plochy 616 cm² = papír formátu A4.

Výsledky sledování biodiverzity

Místo sledování	rostliny	živočichové
podhorská louka Hnojník	9,2	3
horská louka Švarná Hanka	9,8	4,5
školní zahrada travnatá část	2,5	0,5
dlážděná plocha školní zahrada	4	0

Jeteľ plavcový
 Koprivina biela
 Izornázel vezevutitá
 Jetríkovec obecný
 Plempelica škvrnátá
 Kontrajbel obecný
 Dostika lesná
 Prýdčovitá pruhá
 Jihovec veľký
 Trizalka tobolková
 Jeteľ hľboký
 Izornázel dvojitý

Vlna medvedie
 Právnica
 Mlička
 Kláštík obecný
 Zlínka
 Bcavník kopretinový

Ze sledování
 biodiverzity
 na horské louce
 Švarná Hanka
 v Beskydech

Ze Silviina fotoherbáře

Místo:
Bílý kříž – Grúň
Beskydy

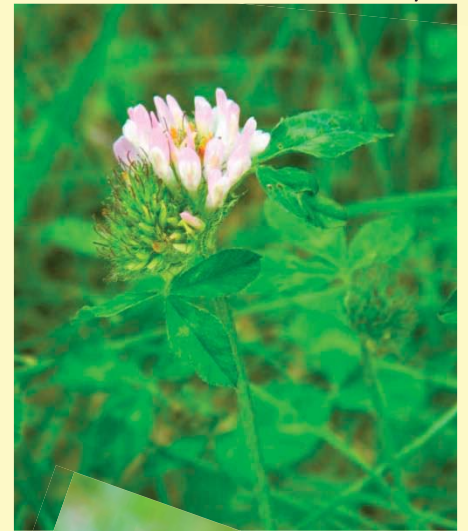
Prvskyňík prudký

Zvonek rozkladitý

Sedmikráska chudobka

Jetel luční

Kopřiva dvoudomá

Pstroček dvoulistý

Pcháč

Pomněnka

Přeslička rolní

Buk lesní

Tu krásu nelze popsat slovy,
je to královny ze Sáby.
Kdybych byl bourec morušový,
byla by samé hedvábí.

Jiří Suchý

Foto Silvie Konečná, 8. A

Kupte si kytičku ...

Odkud máš tu kytku? No přece z Holandska.

Když jdeme do květinářství koupit kytku k svátku, narozeninám, k Valentýnu, ke Dni matek, asi moc nepřemýšlíme, odkud se ty nádherné květy berou. A jestli na to pomyslíme, asi si řekneme, že jsou přeci z Holandska. A máme pravdu, ale jen částečnou.

Z Holandska se k nám dovážejí, ale holandské květiny to nejsou. Ve skutečnosti jsou až z africké Keni, Etiopie, Ugandy a podobně. Do Holandska se dostanou jen na krátkou dobu, aby se na burze v městečku Aalsmeer vydražily, tedy aby se tady s nimi obchodovalo. **Za pouhou 1 minutu jich tady prodají až 50 000 kusů.** Odtud pak putují dál, třeba k nám do Česka, kde se prodávají v obchodech.

Holandsko = země tulipánů a ...

O Holandsku se říká, že je to země tulipánů. Však se tady také konají

Tak to vypadá na květinové burze v Aalsmeer v Holandsku.

ty nejkrásnější jarní květinové výstavy na světě. Ale už dávno neplatí, že je tato země největším výrobcem-pěstitelem květin. V dnešní době se tady pěstuje jen malá část toho, co v minulosti. Květiny k řezu se teď vyrábějí v

jiných zemích a Holanďané se teď věnují hlavně obchodování s nimi. Proč ale opustili pěstitelství a dali se na obchod? Odpověď může být hned několik.

Holanďané nakupují, prodávají, obchodují.

Lidé dnes nakupují květiny často, po celý rok. Chtějí je mít i v zimě, kdy už dávno mají vegetační klid. Ale abychom třeba takové růže mohli kupovat i v lednu a únoru, musíme je pěstovat ve sklenících. To se však každá ta květina pořádně prodraží.

Představte si, kolik energie spotřebuje takové zimní vytápění skleníků, kolik vody se musí spotřebovat na umělé zavlažování, kolik chemikálií se asi použije k hnojení skleníkové půdy! To všechno něco stojí. Není levnější pěstovat květiny tam, kde se nestřídají roční období?

Tak vypadá sklad květin aukčního centra FloraHolland – Aalsmeer.

A nejsou ty růže tak náhodou z Keni?

Africké země, jako je například Keňa, jsou pro pěstování květin k řezu ideální.

V Keni se roční období nestřídají, vždyť leží na rovníku. Květiny tady mohou pěstovat po celý rok za stálých podmínek. Proč toho tedy nevyužít? A tak se tady k řezu pěstují snad ty nejkrásnější růže na světě. No nekupte je!

Jsou opravdu krásné. Jak to dělají, že jsou jedna jako druhá? Že by jejich know-how? Když se podíváte trochu zblízka, uvidíte nejen rok bez střídajících se teplotních období a tedy nízké náklady na energii.

Pěstování květin vůbec není hezká práce

Tu práci většinou dělají ženy a není výjimkou, že i děti. Takže levná pracovní síla. Vydělají si okolo 650 korun za měsíc. Tak

tomu se říká velmi nízké náklady na pracovní sílu. Nemají žádné příplatky za to, že se celý den pohybují ve sklenících, kde jsou vystavovány toxickému prostředí.

Protože květiny nejsou jedlé plodiny, jejich pěstování tady nepodléhá omezením pro používání chemikálií při hnojení a postřikování proti škůdcům. Chemické znečištění je tady velkým problémem. Jezero Naivasha, kolem kterého je nejvíce skleníků, by mohlo vyprávnět.

Tak se vyplatí květiny levně pěstovat v Africe, letadly je dovézt do Holandska a tady je na burze se zisky prodat. A pak jste rádi, že růži můžete koupit i v zimě (pěkně draho, s mimosezonní přírážkou).

Řekni to květinou

Malé zamyšlení

Když na jaře začnou na našich zahrádkách růst květiny, říkáme si, konečně. Šedivá zima skončila a všude to září barvami.

My lidé jsme ale věčně nespokojení tvorové. Některé rostliny totiž rostou, aniž bychom je někdy na zahradě zasadili, a to je špatně. Taková sedmikráska, jetel nebo kopretina se najdou na každém zeleném trávníku, a tak musí pryč, vždyť je to plevel. A co teprve taková pampeliška, smetánka lékařská, ta by mohla vyprávět, co všechno lidé udělají, aby se jí zbavili. Snad jenom děti z ní mají radost, když si dělají z jejích zářivě žlutých květů věnečky nebo sledují, jak se semínka na svých padáčcích vznášejí vzduchem.

Raději květiny pěstujeme, hlavně takové, které se ve volné přírodě u nás nevyskytují. Nakoupíme semínka a sazenice a sejeme a sázíme o sto šest. Čím větší a barevnější květy rostlina má, tím lépe. Taková sedmikráska se pak může se svými drobnými bílými kvítky opravdu tak akorát stydět, však jí také říkáme chudobka.

Na stole ve váze se také lépe vyjímá velkokvětý narcis nebo kosatec než kytička fialek.

Upřímně, čím více potěšíte ženu či dívku, když jí přejete k svátku nebo k narozeninám? Je to kytička lučního kvítí, nebo kytice růží, gerber, lilí či anturií a podobně? Máte pravdu, záleží na konkrétní osobě, ale přesto, kam pro ty květiny nejčastěji jdete? Myslím, že do květinářství, tam vám tu kytici ještě pěkně uvážou a nazdobí. Pak ozdobí váš domov na několik dní, než kytiky uvadnou ... a vyhodíte je.

Daruj tu správnou květinu

Každá květina má svoji tajnou řeč. Jakou tajnou zprávu ukrývá?

kopretina

Jsi krásná.

gerbera

upřímnost

fialka

trvalá láska a skromnost

tulipán

Vnitřní prázdnota

šeřík

nevinost

žlutá růže

žárlivost

slunečnice

pýcha

rudá růže

Miluji tě.

Jsem měsíček lékařský,
Callendula officinalis

Pocházím z orientu a
z jižní Evropy.

Pěstují mě jako
letničku.

Dorůstám do výšky až 80
cm, ale běžně mám 50
cm.

Mám rád teplé a
slunečné místo.

Pěstují mě pro okrasu,
ale hlavně mám léčivé
účinky

Pomáhám při:
čištění krve, hojení ran,
zánětech žil.

Chutnám
slané a nahořkle

Mírním menstruační bolesti a
tlumím gynekologické záněty.

Zařazení:

Říše: Rostliny (Plantae)

Oddělení: Krytosemenné
(Magnoliophyta)

Třída: Vyšší dvouděložné
(Rosopsida)

Řád: Hvězdicotvaré
(Asterales)

Čeleď: Hvězdicovité
(Asteraceae)

Podčeleď: Asteroideae

Rod: Měsíček
(*Calendula*)

Další využití:

V kuchyni – jako zdobené
pokrmů, náhrada za šafrán,
vaření čaje, obarvení pomazánek
atd.

V kosmetice – jako krémy nebo
oleje na vyrážky, popáleniny,
omrzliny nebo obarvení vlasů

Vážka – šídlo modré, *Aeshna cyanea*

Vážku, které jsme začali říkat Vendulka, odchytil ve stádiu larvy Patrik Dulava v rybníce za domem.

Přinesl ji do školy 16. května. Vlastně donesl 5 larev vážek společně s potápníkem vroubeným – broukem žijícím ve vodě.

Čtyři vážky po čtyřech dnech vrátil do rybníka a jednu, tu nejvyvinutější, jsme si nechali

Řád Vážky – ODONATA, řád silného hmyzu

Dospělá samička vážky klade malá vajíčka do vody. Po vylíhnutí se larva vyvíjí 1 rok.

Larvy jsou dravé, mají vysouvací masku zasunutou pod hlavou a hrudí, kterou chytají svou kořist (larvy hmyzu, pulce). Z larvy se líhne vážka na stoncích vodních rostlin. Líhnutí trvá asi hodinu. Po vylíhnutí musí vážka vyrovnat křídla, která jí potom ztvrdnou.

Dospělá samička a sameček mívají často odlišné zbarvení těla a křídel.

Maximální velikost dospělé vážky je 10 cm.

ve škole na pozorování.

Z larvy se 31. května vylíhla dospělá vážka, naše Vendulka. Podle zbarvení jsme zjistili, že Vendulka je sameček.

Žáci třídy 6. A Vendulku v hodině přírodopisu vyfotili a vypustili oknem do přírody.

Hlava vážky – poznáte, kde má oči?

Tady vypadá jako letadlo, nebo spíš vrtulník. Konstrukteři si z vážky asi brali příklad.

Všimněte si, jak nádherně se křídla lesknou.

Kam s tím

Do lesa určitě ne!

Bez přírody
bychom tady
nebyli.

Lidé znečišťují přírodu. Vidím to v lese u našeho domu. Hází tam odpadky místo toho, aby se o něho starali. Pro stromy je to určitě škodlivé. A přitom jsou stromy tak důležité. Dodávají nám kyslík, bez kterého nemůžeme žít. Takže škodíme i sobě.

Zkuste se také někdy podívat do lesa. Co tam můžete najít? Dám vám několik příkladů, co jsem našla já: pohozené pneumatiky od aut a traktorů, sklenice a lahve, plasty, staré plechové hrnky a hrnce a další zničené, staré věci.

Je mi líto těch zvířat, které v takovém lese žijí. Zamyslete se. Znečišťuje nějaké zvíře přírodu? Ne. Nemá žádné výrobky, které by po lese rozhazovalo. Porovnejte si, jak škodíme přírodě my lidé a jak zvířata. My stavíme dálnice a pokácíme kvůli tomu kus lesa. Zvířata okusují kůru stromů, když mají hlad.

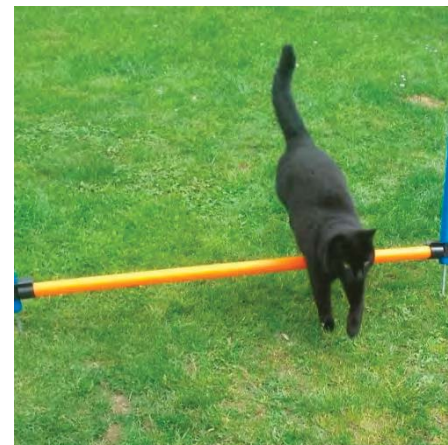
Příroda je tak krásná. Zvířata v ní žijí, zato my ne. Ale bez přírody bychom tady nebyli. Nežili bychom bez ní.

A proto – odpadky patří do kontejneru, ne do lesa!

... a kočka není kocour

Říká se, že kočky neumí to co psi. Ale je tomu opravdu tak? Pokusila jsem se to ověřit na mém psovi Flíkovi a na mých třech kočkách Mikišce, Mourkovi a Staničkovi. Vybrala jsem dvě disciplíny: skořápky a překážku.

Pes Flík s překážkou neměl problémy. Se skořápkami si také snadno poradil. Vzala jsem tři květináčky a pod jeden dala pamlsk. Hned ho našel.

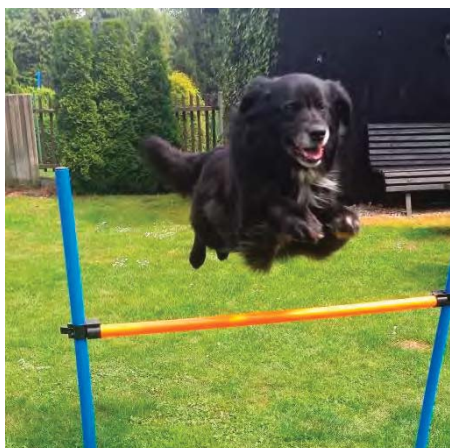

Květináček čumákem překlopil a dostal se k zasloužené odměně.

S kočkami to bylo těžší, možná proto, že to dělaly poprvé. Díky našim dvěma líným kocourům jsem se hodně nasmála. Staniček si sedl před překážku a vypadalo to, že se chystá skočit, ale místo toho pohodově zavřel oči a usnul na startu. Mourek byl ještě lepší. Nelenil a rovnou si vedle překážky lehl. Některé kočky, tedy spíš kocoury, skákat nejspíš nedonutíte. Kočka Mikiška ale překvapila. Hned pochopila, že překážka se má přeskočit.

Když jsem kočkám připravila skořápky, Stanička ani Mourka nijak nezaujaly a raději se šli vyhřívat na sluníčko. Mikiška to ale opět zvládla. Hned věděla, pod kterým květináčkem je pamlsk a čumákem jej označila. U nás doma se ukázalo, že kocourji jsou líní, ale kočka zvládá to co pes!

A co myslíte vy, je tomu opravdu tak?

Budoucnost v elektromobilu,

Malý, ale šikovný volkswagen E-up

Exkurze na Gruň mi přinesla nejen zážitky z pozorování noční oblohy, ale i setkání s panem Kondziolkou, který tam za námi přijel, aby s námi besedoval o světelném znečištění a ukázal nám některé objekty na obloze. Přijel v elektromobilu. Ani jste nevěděli, že se nějaké auto blíží, tak potichu vjel do areálu. Švarné Hanky. Od té chvíle měl moji pozornost. Ochtově mi svůj elektromobil Volkswagen E-up předvedl.

Až později jsem zalitoval, že jsem u

sebe neměl foťák. To by byly snímky. Nedá se nic dělat. Aspoň shrnu, co jsem se od majitele autíčka dozvěděl.

Tak nejdřív cena. Volkswagen E-up u nás stojí necelých 600 000 korun. To je dost peněz, ale na druhou stranu má skoro nulovou údržbu. Má mnohem jednodušší motor než auta se spalovacím motorem. Nepotřebuje motorový olej. No a tak neznečišťuje ovzduší. A to je ta největší výhoda!

Na jedno nabití ujede zhruba 120

kilometrů. Říkáte si, že je to málo? Záleží na tom, jak daleko jezdíte.

Jak ho nabijete? Ani nemusíte na pumpu, doma zastrčíte kabel do normální zásuvky a počkáte 8 hodin do úplného nabití. Uděláte to třeba přes noc. U pumpy je to samozřejmě rychlejší, jenom několik minut. Těch pump, kde můžete elektromobily dobíjet, je u nás zatím málo, takže když chcete jet někam dál, musíte nejdříve zjistit, jestli po cestě takovou budete mít.

Volkswagen E-up má ještě jednu výhodu. Z nuly na stovku zrychlí za mnohem kratší dobu než hybrid. Má posilovač řízení, takže se dá srovnat i s auty na spalovací motor. A co hlavně, při zrychlení neslyšíte žádný řev motoru jako u běžných aut. Vlastně je celé takový tichý.

A jestli bude elektromobilů přibývat, bude se nám možná také lépe dýchat. Aspoň lidé, kteří bydlí ve městech a kolem silnic, se nebudou dusit zplodinami a nebudou žít v trvalém hluku, který dělají projíždějící auta.

Shrnutí

Pohon: **synchronní elektromotor**

Maximální výkon: **60 kW**

Točivý moment: **120 N.m.**

Jednostupňová převodovka

Akumulátor: lithium-iontový

Umístění akumulátoru: pod podlahou

Nabíjení baterie:

1. běžná zásuvka na 230 V – doba dobíjení 6-8 hodin
2. veřejná dobíjecí stanice s paušálním měsíčním poplatkem – pod 6 hodin
3. ultrarychlá dobíjecí stanice na stejnosměrný proud – ½ hod.

Výhody

Tichý, bezhlučná jízda

Levný provoz (zatím) – 100 km za cca 60 Kč

Rekuperace brzdové energie – brzdový pedál pak používáte minimálně

Dobře tlumí nerovnosti

Nevýhody

Vysoká cena – 600 000 Kč

Krátký dojezd – 120 km

Při dálniční rychlosti se dojezd rychle snižuje

Pro delší dojezd je dobré vypnout klimatizaci

Je tady nová mobilní hra Tetrun

Hodnocení:
7/10

Platformy:
Android, IOS

Kdo by neznal Tetris, hru, ve které je cílem nasměrovat kostičky různých tvarů a velikostí tak, aby do sebe přesně zapadaly? Teď je tady mobilní hra Tetrun s podobným principem.

V mobilní hře Tetrun od českých vývojářů je vaším úkolem se kostkám vyhýbat. Po každé hře dostanete herní

měnu, za kterou si můžete vylepšovat schopnosti, jako například zrychlit běh nebo skákat výše. Za herní měnu můžete kupovat také oblečky na svou postavičku.

Tato hra je skvělá na dlouhé cesty v MHD, ale po pár hodinách vás bohužel omrzí.

Plusy

Skvělá hudba

Rozmanitost úrovní

Možnost úprav postavy

Hra kompletně v češtině

Mínusy

Horší ovládání dotykem

Po čase hra omrzí

PixelStarships-preview

Hry s kostičkovanou grafikou jsou v poslední době velmi oblíbené, nejinak je tomu u strategické mobilní hry s prvky RPG **PixelStarships**, ve které se stanete kapitánem vesmírné lodi.

Příběh hry začíná, když vás najme jeden z týmů a vy se tak stáváte kapitánem malé vesmírné lodi. Na začátku hry máte na výběr tři týmy: Federaci, která bojuje proti pirátům a chrání planety. Piráty, kteří rabují lodě svých nepřátel a získávají tím pro svůj tým zdroje.

Třetím je Těžební cech, který těží na asteroidech suroviny a dodává je svému velení.

Svoji loď si můžete vylepšovat. Můžete k ní například přidat štíty, lepší zbraňové systémy, pancíř, tělocvičnu a podobně. Důležitá je ve hře také posádka, kterou verbujete za herní měnu, kterou stejně jako krystaly důležité k vylepšování své lodi získáváte z misí. Mise jsou ze začátku velmi rozmanité, ale po čase se začnou opakovat.

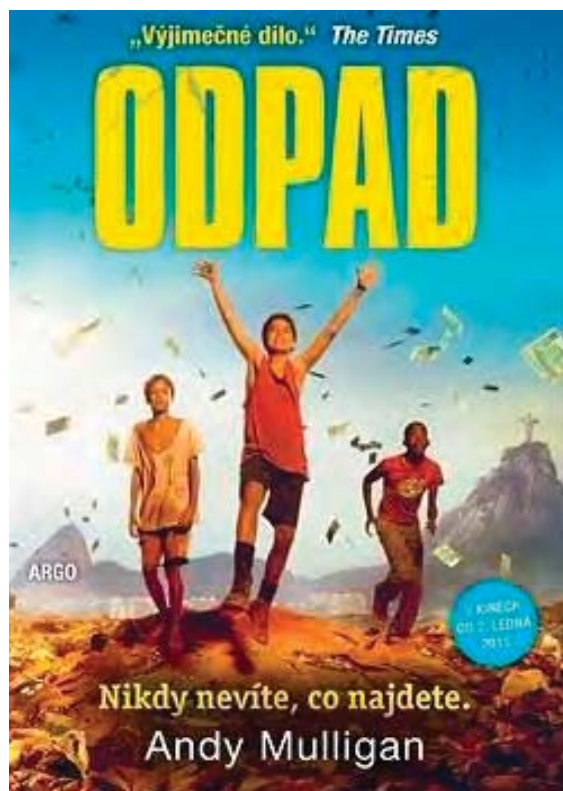
Hra je zatím ve fázi testování, ale už teď je velmi vydařená.

Slovníček:

RPG- je druh hry, ve které hráči zaujmají role fiktivních postav, za které podle daných pravidel v samotné hře jednájí

<https://cdn.mmos.com/wp-content/gallery/pixel-starships-interview/mainscreen.jpg?i=1993754950>

Tak tato kniha je opravdu napínavá.

Příběh se odehrává ve velkém městě, kde je obrovská skládka odpadu. Skládce se říká Behala a žijí tady lidé. Mezi odpady se každý den pohybují sběrači, kteří hledají něco, co by se dalo ještě prodat.

Je dost nepředstavitelné, že něco takového v dnešní době existuje, ale je to tak. Ve skutečnosti taková místa opravdu najdete, například v Rio de Janeiru v Brazílii, stačí hledat na internetu, najdete tam fotografie z takových míst.

V příběhu tři chlapci pátrají po vlastníkově tašky, kterou jeden z nich našel na skládce. V té tašce byly nějaké peníze, ale hlavně v ní byly klíč a mapa. To u kluků vzbudilo velkou zvědavost. Rozhodli se, že si nevezmou jenom peníze, ale že si nechají celou tašku. A tak se strhne „honička“ mezi kluky a policajty, kteří po tašce pátrají. Kluci před policisty utíkají a současně pátrají po majiteli tašky. Přijdou na stopu velké nespravedlnosti i obrovského množství peněz. Peníze měly být použity na stavbu nemocnice pro děti z Behaly, ale jeden mocný politik je zpronevěřil, nechal si je, a teď po nich pátrá, protože mu je ukradli. A jde na to doslova přes mrtvoly.

„Jen ty sám s tím správným klíčem dokážeš otevřít dveře dokořán. Protože nikdo jiný to za tebe neudělá.“

Rafael

Rafael je ten z chlapců, který našel na skládce tašku. Ze všech tří chlapců je to ten, který nejvíce věřil v to, že najdou ty velké peníze a budou se tak moct dostat z Behaly pryč, že najdou pro sebe nějakou budoucnost.

Chtěl v pátrání pokračovat, i když ostatní už to vzdávali. Je to ten typ, který když jednou něco začne, chce to dokončit.

Rafael ostatní povzbuzoval, aby jejich věc nevzdávali. I z malých náznaků a střípků rozhovorů

dokázal utvořit úsek příběhu, takže pak už chlapci věděli, po kom například mají pátrat.

Gardo

Gardo pak byl ten, kdo utvořil plán, řekl, jak budou postupovat.

Často zachraňoval situaci, hlavně když se Rafael pustil do risku nebo když někdy někde něco prozradil, co nechtěl. „Krotil“ Rafaela v některých jeho krkolomných kouscích.

Gardo byl nejrozumnější. Možná proto, že byl z těch tří nejstarší.

Jun-Jun neboli Krysa

Jediný z chlapců, který se na skládce nenarodil. Přišel na ni z města, protože když přišel o rodinu, byl sám, nikoho neměl. Tady se staral sám o sebe, nechtěl být na někom závislý. Žil v podzemí, v něčem jako je větrací šachtice. Bydlel tady spolu s krysami, proto se mu taky říkalo Krysa.

Byl velmi skromný, peníze, které získal, uměl šetřit. Dal je, když je potřebovali. Jako jediný se orientoval se ve městě.

Klukem ze skládky jsem se stal, jakmile jsem se dokázal sám přesunout a sbírat věci. Kolok mi mohlo být? Ve třech letech už jsem třídil. ...

Polovinu svého šatníku našly děti na skládce, ale většinou to dáme na hromadu, necháme zvážít a prodáme. ... A máme tu i fast food, to je byznys sám pro sebe. Já a Gardo k němu nemáme přístup, zavážejí ho na druhou stranu, kde si mezi sebou stovka dětí rozebírá brčka, kelímky a kuřecí kosti. Všechno je probráno, očištěno a zabaleno, na kole dopraveno k váze, zváženo a prodáno. Pak se to hezky na korbách nákladáků vrací do města, odkud to k nám přišlo. Když se mi daří, vydělám dvě stě pesos za den. Když se nedaří, tak asi padesát. Takže žiješ ze dne na den a doufáš, že neonemocníš. Život se ti scvrknul do háčku, který třímáš v ruce a obracíš jím odpady.

Romeo, Julie a tma

Autor: Jan Otčenášek

Žánr: novela (pro nás už historická)

Osmnáctiletý Pavel se jednoho večera rozhodne vyjít si na procházku do parku. Sedne si na lavičku, na které sedí dívka. Když zjistí, že dívka pláče, zeptá se jí, co se děje, proč tolik slz. Ester, tak se děvče jmenuje, se mu svěřá, že je židovka, že její rodiče jsou v Terezíně a ona že se měla také dostavit k transportu do Terezína.

Pavlovi je Ester tak líto, že se rozhodne schovat ji do krejčovské dílny. Její pobyt se ale musí držet v tajnosti, proto Ester zůstává celou dobu zavřená uvnitř a je odkázána na Pavla. Ten jí nosí jídlo a hry nebo knihy, aby přestala myslet na to, že jí hrozí nebezpečí. Pavel a Ester spolu tráví většinu času, až se do sebe zamilují. Dokonce plánují i společnou budoucnost po skončení války. Nenechte se ale mýlit, nejde o sladký romantický příběh s trochou napětí.

Když autor volil název pro příběh Ester a Pavla, nazval knihu zčásti podle tragické hry W. Shakespeara o Romeovi a Julii. Co tím sledoval? Je už v názvu vyjádřeno poselství příběhu? Čeká snad hrdiny také tragický osud? Kolik hrdinství a kolik strachu a utrpení musí dvě milující se bytosti podstoupit, aby jim osud dopřál být spolu? A existuje vůbec pro ně nějaká budoucnost? Možná už tušíte, že k tragédii dojde. Přesto stojí za to si tu knihu přečíst.

Rámec příběhu: Je válka, doba tak zvané heydrichiády, kdy nacisté po atentátu na Heydricha organizují všeobecný útlak a pořádají hon na židovské obyvatelstvo.

Ale co! Přitáhli, odtáhnou, spojenci jim to nakonec stejně nakreslí a bude pokoj. Ale co já? Člověku je jednou osmnáct, strašně cosi chce, aniž rozezná co, je to jen jakési veliké chtění a žízeň v těle, jitřivá touha nedosti zřetelná, ale silná, až bolí. Protektokrát je otrava, škola je otrava, co dělat? Naučit se žít na malém prostůrku, přikrčeně, naučit se žít to nudné, rozvleklé *prozatím*, trápit se hloupostmi, bavit se hloupostmi, neboť hlavou zed' ... a tak dále! A dívk, plaché, prchavé schůzky na Petříně, zakončené neobratným polibkem před zavřenými vraty domu, mdlá vůně voňavky, zvědavost a touha prostoupená zahanbující bázni před čímsi neznámým, dosud neobjeveným, ale tu zaháněl, tu si nepřiznával. A to je vše! Ty, uvažoval občas nad sebou, tak to není správné! Snad! Jsou tu Němci, zavírají lidi do kriminálu, zabíjejí ... Ale co zmůžeš proti světu, když už ho staří tak zpackali.

Táto, šeptá mu do uch, proč ...? Co jsme udělali? Nic, Esto, opravdu nic. Jen to, že *jsme*, rozumíš, Esto? To je tma, tato doba, braň se jí ... a neplač, vždyť se vrátíme do naší zahrady a budeme spolu jezdit po návštěvách ... buď statečná a piš nám! Vždyť nejsme zločinci, všechno dobře dopadne. Ale to už nepomáhá, Já chci jít s vámi, táto! Vezměte mě s sebou. Já sem bez vás už nepatřím!

Já se tu budu bát!

Starý dvoukolák se pohne, vjede do vrat, déšť jí zalévá vodou a lidé, kteří jdou kolem, do ní strkají. Táto! Sbohem, Esto, uvidíme se brzy, na shledanou, holčičko, na shledanou v Terezíně. Táto! Táto! volá za nimi.

A pak už je nevidí.

Na motivy tohoto příběhu byl natočen stejnojmenný film, který už sice bude mít 60 let, ale překvapí vás, jaké charisma má hlavní představitel.

Silvie Konečná, 8. A

Láska v prachu hvězd

Krystal Sutherlandová

... až mě
někdy
budeš
chtít
soudit,
obuj si
moje boty
a šlapej
mojí
cestou,
projdi
moji
minulost,
pociť
moje slzy,
zažij moji
bolest,
radost ...
projdi
roky,
které
jsem si
prošla
já ...

Zakopni
na
každém
kameni,
na kterém
jsem
zakopla já,
pokaždé
znovu
vstaň
a jdi dál ...
tak jako já
... a až
potom
můžeš
soudit
moje
chování
a tvrdit,
že mě
znáš
a že
jsem
špatná ...

Snad každý z nás někdy pomluvil jiného člověka, řekl něco ošklivého za jeho zády. Jak ale vnímáme, když někdo pomluví nás? Proč se nepodíváme nejdřív na sebe, jací jsme, a potom teprve soudíme druhé?

Přemýšleli jste někdy o tom, jak by vám bylo, kdyby vás někdo nesnášel za to, jací jste? A skutečně se znáte? Přemýšlíte o sobě? Co o sobě víte? Odpověď určitě není jednoduchá. Své já musíme hledat v nejtemnějších koutech své galaxie ukrývající se v naší nekonečné mysli. Každý den v ní najdeme, která v nás něco zanechají ... mohou to být myšlenky, nebo jen pocity, může to být změna v pohledu na sebe sama, třeba jen na svůj vzhled, nebo vůbec na svět. To, že někdo nenosí oblečení, které je zrovna v módě, ještě neznamená, že je špatný člověk, že ho máme soudit a odsoudit.

Les

Barbora Swatková

4. část - Domů

Nevěděly jsme, co dál. Marně jsme přemýšlely, jak se z té situace dostaneme. Vždyť musí přijít ten správný okamžik na útek. Ale ten ne a ne přijít. Sam už v záhcranu ani nedoufala. Já jsem však pořád ještě věřila v zázrak. Najednou jsme zvenku uslyšely nějaké podivné zvuky. Ovládl nás strach.

Ukázalo se, že je zbytečné se bát. Do chatky se přikradla May. Objala Samanthu a pak také mne. Pak mě od sebe odtáhla a chvíli se na mne upřeně dívala. Oči jí klouzaly z jedné na druhou. Konečně promluvila: „Sam, nejsi moje dcera.“ Samantha se prudce nadechla, ale než stačila cokoli říct, May pokračovala: „Jsem tvoje teta. Vychovávala jsem tě od doby, kdy se o tebe tvá matka nemohla starat. Musela odejít a tebe nemohla vzít s sebou. Byla to hodná žena, ale nemohla jednat jinak.“

Sam se rozplakala: „Jak jsi mi to mohla udělat, tak dlouho dobu mi lhát? Neříct mi pravdu.“

Stála jsem tam, překvapená tím, co jsem vyslechla. A May se teď otočila ke mně a řekla: „Sáro, i tobě musím něco říct, holčičko. Jsem i tvoje teta. Jednoho dne se tady objevil tvůj otec. Tehdy jsem se od něj dověděla, že se jim narodilo druhé děvčátko. Když jsem tě uviděla, hned jsem věděla, kdo jsi. Ta podoba je neuvěřitelná ...“

Nevěděly jsme se Sam, co říct. Stály jsme a jen jsme na sebe hleděly. Vtom se ozvaly nějaké zvuky. Bylo třeba rychle se vzpamatovat. May tiše přikročila ke dveřím, pootevřela je a vykoukla ven. Pak mávla rukou, abycho ji následovaly. Málem jsem nemohla dýchat, jak jsem byla nervózní. Popadla jsem Sam za ruku a už jsme běžely jako o závod. Zastavily jsme se až na kraji lesa. May nás objala. Loučila se s námi se slzami v očích: „Jen běžte, děvčátka moje. Tam vám bude líp. Tam máte domov.“

Pro Sam nebylo lehké rozloučit se s May. Věděla, že je to navždy, že už se nikdy do lesa nemůže vrátit. Ale už stačil jenom krok, krok k novému životu. Bylo to neuvěřitelné, ale najednou jsem měla sestru. A co teprve máma s tátou, vždyť jim vedu druhou dceru.

Poznali ji. Okamžitě věděli, kdo to je. Začal nám nový život.

Děti, kdo si myslí, že je hloupý, ať si stoupne.

Ty si myslíš, Pepíčku, že jsi hloupý?

Ne, ale je mi blbý vás nechat samotnou.

Proč máš, Pepíčku v domácím úkolu tolik chyb?

Protože chybami se člověk učí, paní učitelko.

Chramst...Po...ham ...mlask...po-po-po...ham

Kolikrát ti mám říkat, že při jídle se nemluví

POZOR!!!

Redakční tým:

Silvie Konečná, 8. A, Michaela Fornalová, 8. A, Viktorie Kačorová, 6. A, Barbora Swatková, 6. B, Ondřej Švéda, 6. B, Marek Witas, 5. tř., Simona Konečná, 4. tř., Jan Stoklásek, 3. tř.

Na čísle spolupracovali:

Mgr. Magda Luzarová, Mgr. Jarmila Valášková, Ester Szokalová, 4. tř., Patrik Dulawa, 7. B Jiří Pyszko, 7. B, žáci přírodovědného kroužku, členové ekotýmu

Fotodokumentaci k článkům o akcích poskytli žáci a učitelé školy, ostatní fotografie jsou převzaty z veřejně přístupných zdrojů www.wikipedia.cz, upload.wikimedia.commons.org .

Autorka loga časopisu: Natálie Kozlová, absolventka školy

Editor: Eva Fojtíková, školní knihovnice

Vydavatel: MZŠ a MŠ, Hnojník 120, p. o.

11. číslo vychází 26. Června 2018